

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Să iubim

pe Domnul Nostru Isus Hristos!

PARTEA I.

(Urmare.)

§ 7. Pentru a iubi pe Isus, să iubim Biserica.

Biserica, Mireasa lui Isus Hristos, Mireasă pe care a curățit-o și sfințit-o cu sângele său, pentru ca să fie mărită, fără întinăciune, fără sbârcire ori altceva de acest fel, cum zice Apostolul, scriind către Efenezii — (cap. 5): Biserica, iubită pentru aceea din partea lui Isus în chip negrăit — oare nu va iubi și dânsa iubirea noastră? Și oare nu vom fi noi siliți să o iubim, dacă voim să iubim pe Isus? Ar fi cu neputință să iubim pe Isus, fără de a iubi Biserica, Mireasa sa preaiubită.

Isus Hristos este Mirele Bisericii, care s'a făcut una cu dânsa: de aceea ceea ce se face Bisericii, se face lui Isus. — Pentru aceea Isus însuș grăind, cu Saul (mai apoi Sf. Pavel), când prigoניה Biserica în nepătoare, nu i-a zis: pentrucă prigonești Biserica mea? ci i-a zis numai simplaminte: *Saule, pentrucă mă prigonești?* (Bieți prigonitori ai Bisericii! ei fără de a se gândi, prigonesc pe Isus! Pe Isus, care e Mielușelul lui Dumnezeu, dar totodată e înfricoșatul Leu alui Iuda!) Așadară, dacă cel ce prigonește Biserica, prigonește pe Isus, atunci cel ce iubește Biserica, iubește pe Isus; și cel ce nu iubește Biserica, nu iubește pe Isus. — Pentru ca să iubim deci pe Isus, să iubim Biserica.

Prin această Biserică apoi nu trebuie să se înțeleagă o Biserică închipuită, cum înțeleg Protestanții, ci este a se înțelege adevărata Biserică alui Hristos, întemeiată de Dânsul

pe Petru, care are de Cap văzut pe Următorul Sfântului Petru, Papa dela Roma, care este Biserica adevărat catolică, întinsă peste toate vremurile și în toate locurile: adunarea credincioșilor cari cred aceleași adevăruri, cari se împărtășesc de aceleași Taine, cari sunt supuși păstorilor lor legiuți, mai ales Păstorului celui mai mare, care e Papa dela Roma. — Aceasta este Biserica cea adevărată, mireasa lui Isus, pe care noi trebuie să o iubim, ca pe Isus Hristos. — Și fiindcă trebuie să o iubim, a bună seamă nu o vom întrista, nu o vom supăra, ci va trebui să o cinstim și să ascultăm de dânsa.

Să nu supărăm Biserica, arătându-ne nepăsători față de treburile și interesele mării sale, tăcând în chip josnic din sfială omenească, când grăesc împotriva ei vrăjmașii săi, ori-ceea ce ar fi mai rău — întovărășându-ne cu aceia, cari urăsc Biserica, o hulesc, batjocoresc, grăesc rău și clevetesc pe capul ei, Papa dela Roma, pe Episcopii ei, pe preoți și călugării ei; își bat joc de orânduiele și slujbele bisericești, de sfintele Taine și altele . . .

Să cinstim Biserica, urmând chemările ei iubitoare, îndemnurile ei de maica dulce, când ne chiamă să ne împărtășim de toate bunătățile pe cari în o așa de mare măsură le-a lăsat pentru noi Domnul Nostru Isus Hristos: făcând să înainteze așezămintele bisericești cele sfinte: năzuindu-ne să facem toate acelea lucruri, cari contribuiesc la podoba Bisericii și la bunăstarea ei. —

Să ascultăm de Biserica. — Ea are puterea de a ne porunci, putere, ce i-a dat-o însuși Domnul Nostru Isus Hristos. — Mireasa lui Isus, ea este maica noastră: fiii trebuie să asculte de mamă; dacă nu ascultă de ea, de bună seamă nu o iubesc. — Să

ascultă aşadară de Biserică, păzind toate poruncile ei, legile ei, cinstind toate hotărârile ei. — Când ascultă glasul Bisericii, să ne închipuim că ascultăm glasul lui Isus; să răspundem totdeauna la orice poruncă a ei cu smerită supunere. — Oh! să iubim Biserica! să o iubim tare mult, năzuindu-ne să ajungem la dragostea ce o avea sfântul Ioan Gură de aur — faţă de Biserică, atunci când zicea: *Eu o iubesc, eu o iubesc, eu sunt nebun de dragoste faţă de dânsa! Da, fraţilor, să iubim tare mult Biserica, fiindcă în chipul acesta iubim pe Isus.*

§ 8. Pentru a iubi pe Isus, să apărăm cu toată puterea cinstea sa.

Dacă tu ai grăi de rău ori ai vătăma şi injura persoana iubită în faţa aceluia care o iubeşte, dacă aceasta într'adevăr o iubeşte, nu va putea — chiar şi când ar vrea, să rămână nepăsător la cutezanţa şi îndrăzneala ta, ci se va simţi împins de dragoste ca să apere cu toată puterea cinstea persoanei iubite. — Dacă noi cu adevărat iubim pe Isus, atunci şi noi va trebui să facem aşa când auzim ori vedem că se vătămă ori se batjocoreşte Isus Hristos.

Dar noi trăim în vremuri de acelea, în cari Isus are mulţi vrăjmaşi, cari îl vătămă şi injură în multe feluri . . . Câte şi mai câte sudălmii împotriva lui Isus!! De aceea, cei ce iubesc pe Isus, trebuie să apere cinstea lui Isus — care e despreţuită şi trasă în noroiu. Aceasta o vor face în două chipuri.

Înainte de toate nu vor lăsa nepedepsită sudalma. De aceea dacă se întâmplă că sudalma se rosteşte în faţa noastră, înaintea noastră, nu trebuie să nelăsăm stăpâniţi de acel josnic respect omenesc, de aceea sfială de oameni — care să ne facă să tăcem . . . Fiul care e de faţă cu nepăsare la vătămarea ce se face tatălui său, cel miluit cu binefaceri la vătămarea binefăcătorului său, sluga la vătămarea stăpânului, ar da dovadă de o laşitate de neiertat . . . Cu atât mai vartos vom fi vinovaţi noi de o astfel de laşitate şi josnicie, dacă am fi de faţă nepăsători şi am tăcea la vătămarile şi batjocurile ce se fac lui Isus, şi aceasta pentru iubirea nemărginit mai mare cu care suntem noi datori faţă de Isus, decât aceea cu care e dator un fiu faţă de tată, un milostivit cu binefaceri faţă de binefăcătorul său, sluga faţă de stăpân. — De aceea între marginile cuvenite

ale omeniei şi înţelepciunii creştineşti, sudalma trebuie să o combatem şi să o osândim, decât ori cineva sudue în faţa noastră. — Trebuie să ne arătăm adâncă noastră durere şi mâhnire — că îndrăzneşte cineva să sudue înaintea noastră; trebuie să-i spunem în faţă — că ne vătămă adânc şi ne supără tare mult vătămarea ce o face lui Isus.

Aceste trebuie să le facem când sudalma o rosteşte acela, care grăeşte cu noi. — Căci dacă am auzi o sudalmă pe drum, pe cale, rostită de anumiţi diavoli în trup, cari ar dori mai vartos să li se facă vre-o mustrare, pentru ca să aibă prilej de a sudui şi mai grozav, pe Isus şi pe cei ce apără cinstea lui, atunci ar trebui să ne facem că nu-i auzim, şi în aceea vreme să binecuvântăm în tăcere pe Dumnezeu, şi să ne păzim mai departe drumul.

(Va urma.)

Din catehism.

73. Ce a pătitit Isus pentru noi ?

Isus a pătitit multe neazuri şi asupriri, multe torturi şi rane şi în urma moarte pe cruce.

Isus din primul moment al existenţei lui pământeşti a prevăzut toate suferinţele, cari au fost să-l ajungă, nu a fost o clipă în viaţa lui, în care nu ar fi fost înaintea ochilor aceste suferinţe.

În afară de aceasta suferinţă a prevederii, el a avut reale suferinţe din primul moment.

Lăcurile şi suferinţele peşterii în Viflaim, tăierea împrejur, cu primele picături de sânge, pe cari le-a vărsat pentru noi, fuga din Egipt, şi până la ultima suflare pe lemnul crucii toate laolaltă fac din întreaga viaţa lui Isus un dureros Calvar.

Totuşi nu putem să zicem că Isus a suferit toate acele chinuri pre cari un om le poate suferi, de pilda: nu l'au ars de viu, nu l'au jughiat, totuşi putem zice că a suferit toate, că a suferit de la oamenii din toate straturile societăţii omenesti, faţă de toate bunurile la ce avem drept ca oameni, a suferit în toate membrele lui şi cu toate simţurile lui. A suferit din partea oamenilor păgâni şi evrei, de bărbaţi şi femei, cum au

foșt slujnicele din curtea arhiereului, a suferit de domnițori și de popor, de aceia din jurul lui și de cunoșcutii lui cum era Iuda și sf. Petru. A suferit în privința tuturor bunurilor, s'a înșelat în prietini lui cari l'au părăsit, a suferit în reputația lui, care a fost compromisă, ocara și defaimarea cărturarilor și fariseilor i-au stricat vaza și cinstea luându-i se vestmintele când era pironit pe cruce, a suferit pierderea proprietății, suflul lui era chinuit de tristețea, scârbă și groază, trupul lui a fost acoperit de rane, sfâșiat de biciuire. A suferit în toate membrele: capul chinuit, de cununa de spini, mâinile și picioarele străpunse de cuie, fața era palmuită și scuipată, întreg corpul biciuit. A suferit cu toate simțurile, pipăitul cu sbiciuirea și cu cuie, gustul cu fiere și oțăt, mirosul cu putoarea trupurilor restignite, auzul prin sudalmile și batjocurile călăilor și a jidovilor, vâzul prin privirea mamei sale îndurerate și a acelor pre cari i-a iubit, prezența lor — toate aceste au fost pentru Hristos o nespusa senzație de suferință.

Sf. Policarp — 23 Februarie. — Intre propagătorii Sfințelor tradițiuni în veacurile cele dintâi a escelat Sf. Policarp episcopul din Smyrna în Ionia. Dânsul a învățat dela Sf. Apostol și Evangelistul Ioan, și a vorbit și cu alții cari au cunoscut încă în persoană pe Domnul Nostru Ișus Hristos. Cele auzite le-a descris și le-a lăsat învățăceilor săi. Sf. Ireneu episcopul din Lion discipolul Sf. Policarp spune cumcă Sfântul le-a grăit cu mare însuflețire despre cele auzite de la Sf. Ioan. Astfel a remas legea adusă din ceri pe pământ vestindu-se prin Sfinții Apostoli, indeoseb prin Sf. Ioan, de la Sf. Ioan la Sf. Policarp, apoi la Sf. Ireneu și așa mai încolo fără a se strica ceva din Sf. Legea cea adeverată și pentru aceasta are Sfânta Tradițiune în cele ale credinței o autoritate atât de mare.

Sf. Policarp a suferit moarte de mucenicie preamărind pe Preasfânta Treime sub împăratul Marc Aureliu.

În broșura No. 6 din Biblioteca populară creștină din Maramureș intitulată „Dumnezeu și Preasfânta Treime” cetim următoarele despre împrejurările morții Sf. Policarp.

Proconsulul Cuadrat a poruncit să se aresteze și să se aducă înaintea lui Sfântul Policarp, fiindcă era Capul unei religii oprite de Împăratul. A deschis tribunalul său în amfiteatru, un fel de circus. S'a înfățișat Policarp în fața unei mulțimi mari de păgâni, cari pe lângă toată ura ce o aveau împotriva creștinilor, nu puteau să nu-l admire. Era un bătrân venerabil, vrednic de cinste: o dulce maiestate și o sfântă veselie erau zugrăvite pe fața lui. — „Policarpe, îi zise proconsulul, jură pe norocul Cesarului, și blastemă pe al tău Hristos”. — Policarp răspunse zimbând: „Sunt acuma vre-o optzeci de ani, de când slujesc acestui bun Stăpân, și am primit dela el numai favoruri, daruri; n'ar fi oare o mare nerecunoștință, că acum să-l blastem împreună cu voi? Nu, nu-l voi blăstemă nici odată, ci eu îl voi binecuvânta până la cea din urmă răsuflare a mea, și sunt foarte vesel să-l preamăresc spunând sus și tare: că eu sunt creștin”.

Puțin după aceea vestitorul public zise de trei ori: „Policarp a mărturisit că e creștin.” Toată mulțimea compusă din păgâni și din jidovi, răspunse făcând sgomot că Policarp trebuia ars de viu. În aceeaș vreme alergară se caute lemne și paie, și în câteva minute rugul fu gata. — Policarp își luă încingătoarea și hainele de asupra, apoi, suindu-se pe rug și aducându-se lui Dumnezeu ca o jertfă și ardere de tot cu miros de bună mireasmă, se rugă așa: *Primește, Părinte Vecinice, viața ce mi-ai dat'o. Îți mulțumesc că m'ai învrednicit a mă înștra în numărul mucenicilor tăi, și a mă împărtăși cu păharul și cu patima Fiului tău, Domnul Nostru Ișus Hristos. Te laud, te măresc, te binecuvintez împreună cu Unul născut Fiu al tău, care este Preotul cel mai mare și Arhiereul vecinic, care trăește și împărățește cu tine în toți vecii vecilor. Cât ce a sfârșit de grăit flăcările l'au înconjurat de toate părțile, dar n'au cutezat să-l atingă. Cu mirare se vedeau aceste flăcări îndoindu-se — și făcând asupra capului său ca un semicerc cum spun actele martiriului său asemenea unei pânze de corabii umflate de vânt. Trupul sfântului mucenic se vedea în mijloc nu ca un trup ars, ci ca aurul ce strălucește în topitoare; iar rugul însuși — ca să fie minunea și mai mare, răspândea în jur un miros plăcut, ca de o scumpă mireasmă și de o aleasă tămâie care se mistue în o cădelniță. — Privitorii*

stăteau uimiți, la vederea acestor minuni. — Atunci proconsulul a dat poruncă să lovească pe mucenic cu o sabie preste trup: din rana aceea sângele svâcni și stropi cu așa putere și în așa, măsură, încât focul se stânse. Jertfa lui Isus Hristos era junghiată, iar sufletul lui sfânt se sui în sânul Tatălui ceresc. Era 26 Ianuar din anul 169. — In biserica noastră facem pomenirea acestui Mare sfințit Martir, Episcop al Smirnei — în 23 Februarie.

Un avertisment

al Vaticanului impotriva inarmărilor mondiale.

Milano. — Ziarul „Osservatore Romano“ publică un stăruitor avertisment impotriva întrecerii în inarmări în întreaga lume, care nu cadrează cu spiritul pactului Kellogg și care, după încheierea tratatului, pare o adevărată batjocură. Este un nou sens și o perfidie, spune articolul, de a încerca să se pune în concordanță întrecerea în inarmări cu străduințele pentru pace. Deoarece inarmările duc la războaie, trebuie ca popoarele să se hotărăscă și să spună dacă vor pacea și cred în pace, sau să nu mai vorbească despre aceasta, spre a recunoaște că se crede în război și se dorește războiul. „Dimineața“

A apărut cea mai ieftină carte de rugăciuni pentru pruncii școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*“ Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii maramureșene în Sighet (Piața Unirii 25).

Asociațiunea pentru cultura poporului român din Maramureș sub numire de „Biblioteca poporală creștină din Maramureș“

până în prezent a scos de sub tipar următoarele cărți de mult folos:

- No. 1. „Marele dar al credinții,“ de Părințele dela Bistrița Prețul 6 Lei
- No. 2. „Mărturisirea sau Spovedania“ de P. d. B. Prețul 6 Lei
- No. 3. „Duminecile dela Paști până la Rusalii“ de P. de sub Munte. Preț 6 Lei
- No. 4. „Datorințele Părinților față de copii lor“ de P. d. B. Prețul 4 Lei
- No. 5. „Duminecile după Rusalii până la ziua Crucii“ Prelucrare de P. de sub Munji Prețul 6 Lei
- No. 6. „Dumnezeu și Preasfânta Treime“ Prelucrare de P. d. B. Prețul 6 Lei
- No. 7. „Porunca a șaptea alui Dumnezeu“ să nu furi. Prelucrare de P. d. B. Prețul 4 Lei
- No. 8. „Duminecile după ziua Crucii până la Crăciun de Păr. sub M. Pr. 8 Lei
- No. 9. „Duminecile după Crăciun până la Paști“ Prelucrare de Păr. de sub Munte. Prețul 10 Lei.
- No. 10. „Datorințele mamelor față de prunci.“ Prelucrare de P. d. Bistrița. Preț. 4 Lei
- No. 11. „Întroparea Fiului lui Dumnezeu. Prelucrare de Păr. d. Bistrița. Preț. 10 L.
- No. 12. „Adevărata Biserică Creștină“. Prelucrare de Părințele dela Bistrița. Preț. 12 Lei.

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de păr. dr. Bălan la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNI SIGHET Piața Unirii No. 25.

Calendar săptămânal.

17—23 Februarie 1929.

17. Dumineca I. in Pareseni (Ev. Ioan 1, 14.) Teodor Tiron
18. Luni: P. Leon Papa.
19. Marți. Ap. Archim.
20. Mercuri. P. Leon. ep. † 780.
21. Joi. P. Timoteiu † 337.
22. Vineri. M. din Eughen.
23. Sâmbătă. M. Policarp † 169.

